

Ferona: O Tonček, kako mi je! — Sedaj si zopet pri meni... — Kako mi je bilo, ko si sam in zapuščen odšel... In jaz se nisem poslovila... (*Nasloni glavo na njegove prsi ni solze sreče si krčijo pot čez ovelo lice.*)

Provizor: Sedaj je zopet vse dobro! — Kako je Bog dober! — Lepo nama je sedaj, mati, kot o novi maši... (*Sanja.*) Zvonovi so trjanci... Slavoloki so se svetili... In midva sva šla... — Belo krono sem imel na glavi... — — (*Strmi v nebo.*)

Ferona (*rahlo*): Tonček... Ti je slabo...?

Provizor: Ne... Saj bom ostal pri Šentjurju... Zdaj bom ostal pri vas, mati... (*Težko diha in gleda v nebo.*) Mati, jutri bo sveta noč... Pri jasicah bom prižgal lučko... lepo, svetlo lučko... (*Vzpne se in hlipne za zrakom, pa ga vsemočen kašelj podre nazaj v naslanjač.*)

Provizorjev kašelj se meša s pišem burje, ki zavija okoli oglov. Zavesa pada.

K o n e c.

Paul Claudel | Velika noč

Že dolgo gledam skozi nezavešeno okno zvezdo, ki mi sveti v dalji. Ne spim. Saj noč med Veliko soboto in Veliko nedeljo ni zato, da bi spali!

V svetlem soju se vrste okrog mene gore in gozdovi pričakujoči. Polna luna počasi dviga svoj pobožni obraz po nebesnem pobočji.

Polna luna žari sredi večnosti, ne da en sam žarek bi vztrepetal. Presrečna noč, ki edina ve uro, ko Jezus je vstal!

Nič ne zadrži več tega zmagovalca: ne zid, ne vhod zaklenjen. Tako gre skozi vse čase, ne da bi bil ritem stoletij spremenjen.

Znane so nam le tiste stvari, ki so že med nami.

Sporočilo, da Gospod je vstal, nas vse v hipu predrami!

Čas je, da je tišina vseh dolgih stoletij pred Menoj že končno minila!

Čas je, da bo nestrpnost vpraševana zemlja odgovorila!

Zvezde si to, kar so vidеле, med seboj pripovedujejo razigrano!

Zemlja prekine svoj molk in začne govoriti o tem, kar ji je znano!

Ura je to še brezkrayne samote, kajti sonce še ne vzhaja!

In samo milijoni zvestih zvezd čuvajo grob, bedeči od tečaja do tečaja.

In naenkrat so se zvonovi v ogromnem grozdu zvonika v mesečino, zvonovi sredi noči, zvonovi kot samí razmajali v nočno tišino!

Vsi nakrat govore in to, kar hočejo reči, ni moči umeti!
 Ljubezen, iznenadenje, radóst, vse, vse brani jim peti!
 Ni to pridušen šepet, ni to jezik, ki se v nas samih plaho budi.
 Zvon je to štirih krščanskih vetrov, ki mogočno doni!
 Dva zvončka srebrna prekipevaje v neutrudnem razgovoru hitita čez
 ráven!
 Štirje, vsi resni, z globokimi udarci, izmenoma udarjajo zraven!
 Po nemirnih stoletjih sredi presenečene večnosti, v bleščavi krog nas
 se razprostirajoče,
 Je v hipu ura prišla, ko je vsemu govoriti mogoče.
 To ni več človeško jecljanje, to je zmagoslavje, vriskanje vseh ne-
 beških zvezdá!
 Zemlja sproščena se v zvoku fanfar sunkovito poganja v naročje Boga!
 Zemlja, napol že razgaljena, poganja to blazno vriskánje!
 Mrtvi z vseh pokopališč, živi napol se mešajo med zvonov teh
 ogromnih brenčanje!
 To je kaos sveta, z grehom združen nerazdružljivo.
 Zdaj pa je v hipu teh usten poljub začutil neodoljivo!
 O, speči, ne bojte se, kajti res je: Jaz sem smrt pregnal.
 Mrtev sem bil in sem s Svojo dušo in s Svojim telesom vstal!
 Premagano je podzemlje in kaosa strt jeklen je obroč!
 Zemlja, ki vsa se maje v viharju zvonov, vam pravi, da sem res
 vstal to noč!
 Žene, kaj iščete v grobu? Vam to, da ničesar več nimate opraviti
 z njim, znano še ni?
 Prti v kotu so zviti. Ni Ga več tu. Jezus živi!
 Moja duša se z zbeganim smehom odtrga od groba!
 Verujem v Jezusa — Odrešenika in tudi zame je strta smrti tesnoba!
 Sredi samostana ves sam premišlja visoki čuvaj, ves sam se pola-
 goma trepetaje umirja.
 Iz vseh cerkva se v vzhajajoče sonce odgovor razširja!
 Druga za drugo bude se, čujem, kako na vse strani v noč vprašanje hiti.
 Za vsako zvezdico ugaslo se ovčka zbudi.

Opatija sv. Mavricija in sv. Mavra
 v Clairvauxu, Velika noč 1934.

Poslovenil Tone Čokan.